

Chương 7: Bồ Tát cũng không biết được tôi buồn đến thế nào

Lần du ngoạn này trở thành thử trải nghiệm mà Tô Vận Cẩm cảm thấy kỳ quái nhất từ trước tới nay, sánh bước cùng đi bên hai chàng trai xuất sắc là vậy. Thế mà cô như ngồi trên thảm đĩnh, đã không biết Thẩm Cư

An nghĩ ra sao thì chớ, đến Trình Tranh mà cô vốn ngỡ rằng nhìn qua hiểu ngay, cô cũng không tài nào đọc thấu cho được. Tô Vận Cẩm trong lòng khúc mắc, lại e nói nhiều càng hớ, nên từ đầu đến cuối rầu rầu im lặng, may có Thẩm Cư An ứng phó chừng mực, suốt chặng đường anh tỏ thái độ thân thiện, lựa từng lúc mà giới thiệu cho Trình Tranh về những phong cảnh, tập quán đặc sắc bản địa, không e dè không ngại ngùng, cứ thế ung dung tự tại. Trình Tranh cũng thể hiện xuất sắc vai diễn một thánh giả, cơ hồ hết sức hứng thú với những gì Thẩm Cư An giới thiệu. Chùa Lục Dung tọa lạc trên đường Lục Dung, tuy là ngày đầu tiên trong kỳ nghỉ dài, thế nhưng hương hoả trong chùa lại không đến mức náo nhiệt cho lắm. Sau khi bước vào cổng chùa, những mái chùa cổ cùng cây rừng âm u tịch mịch, đáng vẻ trang nghiêm, khiến cho lòng người bất giác lặng hẳn xuống.

Ba người vừa đi vừa ngắm nghía, nơi hương hoả thịnh nhất trong chùa đương nhiên vẫn là phía trước tượng Quan Âm, bất kể thời thế có biến đổi ra sao, những dục vọng người đời không thoả nguyện được vẫn cứ chất chồng như thế, bản thân chẳng thể làm được gì, chỉ đành cầu viện đến chư vị thần phật hư vô.

Thẩm Cư An vào chùa nương phép cửa chùa, theo chân các hương khách khác đi mua hương thấp, lần lượt đưa cho Tô Vận Cẩm và Trình Tranh. Trình Tranh không nhận, cậnlắc đầu bảo: “Tôi không tin cái này”. Thẩm Cư An cười cười nói: “Ai mà chẳng có những nguyện vọng không thể thực hiện được, nếu tin tưởng có thể làm cho cậu thấy vui vẻ hơn, thế thì việc gì phải không tin chứ? Nếu đã đến đây rồi, thì cứ thấp nén hương đi, người ta đồn là Quan Âm Bồ Tát ở đây linh nghiệm lắm, không chừng có thể thực hiện được nguyện vọng của cậu thật ấy chứ”. Trình Tranh im lặng chốc lát, không ngoan cố nữa, đón lấy hương châm lên, cùng hai người kia rạp đầu cung kính trước tượng thần, lần lượt viết vào sổ công đức họ tên và những việc sở cầu, sau đó đóng góp tiền hương hoả vào hòm công đức. Tô Vận Cẩm nhìn thấy Trình Tranh không chút chau mày rút từ túi quần jean ra một tờ 100 tệ bỏ vào trong hòm, tự nhiên bảo: “Chỉ cần bày tỏ ít tấm lòng là được rồi”. Trình Tranh đáp lời: “Tấm lòng của tôi đâu chỉ đáng một chút này”.

Thắp hương xong, Thẩm Cư An thấy Tô Vận Cẩm bị sức nóng của lư hương hun đến mức trán lấm tấm mồ hôi, bèn đề nghị sẽ ra ngoài cổng chùa mua nước. Tô Vận Cẩm muốn đi cùng anh, lại e bỏ lại Trình Tranh một mình bơ vơ ở đây cũng không ổn. Thẩm Cư An đi ra rồi, chỉ còn lại Trình Tranh và cô- hai người đứng yên chỗ cũ, Tô Vận Cẩm bỗng cảm thấy hơi ngượng ngịu, không biết phải nói gì, cứ khách sáo với cậu ta cũng thấy kỳ quặc, nhưng trò chuyện thì lại không biết phải bắt đầu từ đâu, thế nên cứ giả bộ chăm chú ngắm nhìn

khung cảnh xung quanh, một mình lẳng quăng đi lại tứ phía. Không muốn ngoặt sang lối rẽ phía trước, cô bèn ra phía trước điện Lục Tổ 1, ở đây lại có một dãy động thông thiên nữa.

1 Lục Tổ Huệ Năng (638-713): vị tổ thứ sáu của Thiền tông Trung Quốc, môn đệ và pháp tự của Ngũ tổ Hoằng Nhẫn.

Tô Vận Cẩm nhìn tượng Lục Tổ bên trong điện, xiêm y bay bổng, thần thái tuệ minh, sống động như thật, bất giác trong lòng nhớ đến điển cố trứ danh nói về sự ngộ đạo của vị Lục Tổ này, đang lúc xuất thần, nghe thấy có tiếng bước chân ai đó dừng ngay sau lưng cô, không cần ngoái

đầu lại cô cũng thể cảm nhận đó là ai.

“ Cậu vào đây làm gì”, cậu ta hỏi.

“ Tôi đang ngắm tượng Lục Tổ, có lẽ chỉ có tuệ căn trời sinh như Lục Tổ mới có được nét thần thái vượt thoát hết thảy như thế này. ” Tô Vận Cẩm ngắm nhìn tượng Lục Tổ.

“ Thế nhưng chẳng phải ai cũng là Lục Tổ được”. Trình Tranh chậm chậm bước đến bên cô.

Tô Vận Cẩm trong lòng bỗng dậy lên thứ cảm giác bải hoải, “ Trình Tranh, cậu về đi ”.

“ Tại sao phải về ? Tôi còn phải xem cho rõ ràng đã. Tôi vốn ngỡ rằng cậu vẫn chưa biết cách yêu người khác, hoá ra chỉ là cậu không biết cách yêu tôi. Cậu có thể vì việc Tử Dục đã có bạn gái mà thất vọng đến thế, có thể từng thấy một anh người yêu như ý ở trong trường nhanh chóng đến vậy, tại sao lại tiếc rẻ không cho tôi một lời hứa hẹn?” Khuôn mặt cậu ta bị ngược sáng, nhìn không rõ dáng vẻ ra sao.

“ Cậu muốn hứa hẹn ra sao chứ ? ” Tô Vận Cẩm quay ngoắt người, van gay vào long cậu ta. Chỉ cách một lớp áo phong mỏng manh, cô có thể cảm thấy hơi ấm trên cơ thể cậu ta, cả hơi thở của riêng mình cậu ta nữa. Hơi thở này sao thân thuộc đến thế, tựa hồ quay trở lại mùa hè năm ấy, chỉ cần cô quay đầu lại, là có thể nhìn thấy cậu ta ngay. Trình Tranh dang hai tay ôm lấy cô, bất chấp phết thảy mà nói: “ Cậu không yêu tôi cũng được, nhưng dựa vào cái gì mà hôn tôi rồi lại bỏ rơi tôi, như thế là thế nào?”.

“ Buông ra, buông ra! Bò Tát đang nhìn đấy.” Tô Vận Cẩm hất ngay cánh tay cậu ta đang ôm vòng lấy cô.

“ Thế nhưng Bò Tát cũng không biết được tôi buồn ra thế nào”, Trình Tranh uể oải thông tay xuống, nổi uất ức trào lên. “ Vận Cẩm, tôi đến đây chỉ để tìm cậu thôi, ít nhất thì cậu nói cho tôi biết, tôi có chỗ nào không tốt ”

Đây là lần đầu tiên Tô Vận Cẩm chứng kiến anh chàng Trình Tranh trước nay cứng cỏi lại tỏ ra yếu ớt trước mặt cô, bất giác thấy buồn bã. Cô luôn cho rằng cậu ta tâm tính trẻ con, khi xưa gây chuyện một chập rồi sẽ quên ngay, ai ngờ bao nhiêu lâu như thế, cậu ta vẫn cứ tìm đến.

“ Không phải là cậu có chỗ nào không tốt, ngược lại cậu quá tốt, chúng ta không hợp với nhau ”.

“ Đây là cái lý lẽ quái quỷ gì thế ? Thế Thẩm Cư An thì hợp hay sao?”

Cậu ta bất bình bẻ lại.

Trình Tranh bị chọc cho đau, khẩu khí quay trở lại ngang ngược như xưa, “Tôi không quan tâm, dù sao thì cậu cũng không thể đối với tôi thế này được. Tôi hôm nay nói cái gì mà “cái này trả lại cho cậu”, tôi nói cho cậu biết, cậu trả lại không hết được đâu! ”.

Tô Vận Cẩm im lặng nhìn cậu ta, đây mới là Trình Tranh mà cô vốn quen, cô ghét nhất cậu ta quen thói cả vú lấp miệng em, bất kể lý lẽ cứ ngỡ rằng mình có được mọi thứ là chuyện đương nhiên. Cô cứ nghĩ là cậu ta đã khác xưa, thực ra cậu ta chẳng thay đổi một chút nào hết. Cô vượt qua cậu ta, chẳng hé một lời bước ra khỏi điện Lục Tổ, vừa hay trông thấy Thẩm Cư An xách mấy chai nước suối đi về phía này. Trông thấy nụ cười rạng rỡ của Thẩm Cư An, Tô Vận Cẩm như thể người sắp chết đuối nhìn thấy bờ, cả con tim đến lúc này mới yên ổn trở lại. Mấy ngày tiếp theo, Trình Tranh đều bày tỏ muốn Tô Vận Cẩm đưa cậu đi loăng quăng đây đó. Cậu ta lấy tư cách bạn học cũ để đưa ra yêu cầu như thế, Tô Vận Cẩm cũng không tiện từ chối. Nhưng từ sau khi ở chùa Lục Dung về, cô đều cố gắng tránh ở một mình cạnh cậu ta, mỗi lần đi ra ngoài chơi đều kéo theo Thẩm Cư An. Hơn thế thái độ của cô đối với Trình Tranh từ đầu đến cuối đều điềm đạm bình thản, bất kể cậu ta nói bóng gió thật giả ra sao, cô vẫn một mực không hề lay động. Thẩm Cư An dường như không mấy may phát giác ra thứ không khí kỳ quặc cuộn lên giữa Trình Tranh và Tô Vận Cẩm. Mỗi lần Tô Vận Cẩm hẹn anh cùng ra ngoài dạo chơi, Cư An đều hăm hở đi. Cũng may nhờ khả năng nhìn xa trông rộng và tiết chế tình cảm của anh, cảnh ba người đồng hành lạ đời thế này không đến nỗi trở lên sượng sùng ngượng ngịu.

Mấy ngày trôi qua như thế, tâm ý Trình Tranh cơ hồ cũng dần dà nguội lạnh. Đến ngày thứ năm, cậu ta nói với Tô Vận Cẩm và Thẩm Cư An rằng hôm sau sẽ trở lại Bắc Kinh. Tô Vận Cẩm trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, vậy nên giữ phép lịch sự, tối hôm ấy cô cùng Thẩm Cư An cùng tổ chức bữa tiệc tiễn chân cậu ta ở một tiệm ăn nhỏ ngay gần trường.

Từ đầu đến cuối bữa ăn, Trình Tranh đều tỏ ra trầm lặng khác thường, rầu rầu cạn mấy cốc bia với Thẩm Cư An, tâm tư không được cải thiện. Nhìn thấy dáng vẻ này của cậu ta, Tô Vận Cẩm thấy không đành lòng, nhưng cũng không tiện nói điều gì, nếu cô đã không định đáp lại tình cảm

của cậu ta, thì cũng không nên mang lại chút kỳ vọng nào hết, như thế mới là phương cách tốt đẹp nhất cho cả hai người. Con người Trình Tranh, chẳng qua là chưa từng nếm trải thứ tư tư vị muốn có mà chẳng đạt được, qua đợt này rồi, đợi đến khi cậu ta nghĩ được đâu ra đấy, Tô Vận Cẩm đối với cậu ta cũng chỉ là một câu chuyện đùa chẳng hơn. Ba người ăn uống trong im lặng hồi lâu, gần đến lúc tàn cuộc, Trình Tranh chủ động nâng cốc bia của mình lên, tỏ vẻ lịch sự hiếm có nói với hai người: “Đa tạ hai người mấy ngày hôm nay đã thu xếp thời gian đi cùng với tôi, nếu như có làm phiền thì tôi xin dùng cốc bia này tạ lỗi, những thứ khác thôi không nói, hy vọng các vị cạn cùng tôi cốc này”. Thẩm Cư An nâng cốc lên nói: “Đừng nên nói thế, cậu là bạn học cũ của Vận Cẩm, chúng tôi đem hết tấm lòng chủ nhà ra

cũng là việc nên làm mà”. Anh liếc sang Tô Vận Cẩm, chỉ thấy cô mặt mũi căng thẳng nhìn cốc bia đầy ngọt.

“Tư lượng của em không tốt, có thể miễn cho em được không?” Tô Vận Cẩm nhăn nhó nói.

Trình Tranh nhìn chằm chằm vào cô: “Đây là cốc bia lần đầu tiên tôi mời cậu, đến cả một yêu cầu này thôi cậu cũng từ chối sao?”. Cậu ta đã nói như thế này, Tô Vận Cẩm muốn uống cũng không được, mà không uống cũng chẳng xong.

Lúc này, Thẩm Cư An đã uống cạn bia trong cốc của mình, đón lấy cốc bia từ trong tay Tô Vận Cẩm, điềm đạm nói với Trình Tranh: “Nếu không phật lòng cốc này tôi uống cạn thay Vận Cẩm.”

Khoé môi Trình Tranh hơi nhếch lên, giọng điệu thoát cứng rắn: “Đây là việc giữa tôi và cô ấy, chỉ sợ anh gánh thay không nổi”. Về yên ổn bề ngoài gắng duy trì bấy lâu đã bị cái bất cần của Trình Tranh phá tan, Tô Vận Cẩm không ừ hừ gì, giằng ngay lấy cốc bia từ tay Thẩm Cư An, ngửa cổ lên uống. Bình thường cô không động đến một giọt nước, cốc bia đầy đến ngọn uống được một nửa đã có vẻ muốn ợ ra, đến Thẩm Cư An cũng mướt mồ hôi lo sợ cho cô, thế mà cô vẫn gồng mình uống cạn, cuối cùng sắc một chập, rồi ho sù sụ không dứt, cả khuôn mặt đỏ gay, mắt cũng ứa lệ Thẩm Cư An vội vã đưa giấy ăn. Cô đặt mạnh cái cốc đã trống trơn lên mặt bàn, vừa ho vừa nói với Trình Tranh: “Thế này cậu đã vừa ý chưa”.

Trình Tranh đưa mắt lạnh lùng theo dõi diễn biến của hoạt cảnh trước mắt, bỗng nhiên mỉm cười nói với Thẩm Cư An: “Anh xem, cô ấy cứ cứng đầu cứng cổ thế này đây, không thể chọc giận được tí nào”. Thẩm Cư An vỗ vỗ lưng Tô Vận Cẩm, nhìn thấy cô đã hồi người, mới thản nhiên đáp lời: “Tôi lại thích nhất tính cách này của cô ấy”. Trình Tranh tiếp lời anh: “Nhưng nhiều lúc cái kiêu ngạo nhẹ nhàng không ưa của cô ấy thật khiến người ta bầm gan tím ruột”. “Cũng không đến nỗi đâu, tính cách Vận Cẩm ngoài nhu trong cương, chỉ cần cậu dành cho cô ấy đủ sự tôn trọng, thì cũng không đến nỗi khó sống lắm”.

Tô Vận Cẩm mắt trông hai con người này cứ đối đáp bình luận này kia coi như không có sự tồn tại của cô, trong lòng có đôi chút không thoải mái, nhưng chẳng tiện xen vào.

“Anh quen Tô Vận Cẩm cũng chưa được bao lâu nhỉ? thế mà có vẻ rất hiểu cô ấy”.

“Thực ra, để thấu hiểu một con người, đâu chỉ cần mỗi thời gian”. Trình Tranh lại cười bảo: “Nếu như anh đã hiểu cô ấy đến thế, liệu có thể thay cô ấy trả lời một câu khiến tôi trở rất lâu không?” Cậu ta nói đến đây, Tô Vận Cẩm đã ít nhiều đoán được câu tiếp theo, Trình Tranh không đếm xỉa gì đến ánh mắt cảnh cáo mà cô ném sang, tiếp tục nói: “Bấy nay tôi vẫn không nghĩ ra nổi, từng có một lần, cô ấy hôn tôi ngay trên đường, trước mặt bao nhiêu người qua kẻ lại, rồi bỏ mặc tôi ở chỗ đó, về sau không có liên hệ gì với tôi nữa, việc này rốt cuộc là tại sao?”.

“Trình Tranh, cậu...” Tô Vận Cẩm tức đến nổi lại ho sặc sụa. Thẩm Cư An nhìn Trình Tranh, im lặng một hồi, không nổi giận cũng không hỏi tiếp, chỉ nắm lấy bàn tay Tô Vận

Cầm đang chống trên bàn, đáp rằng: “ Nếu Vận Cầm không bằng lòng trả lời câu hỏi của cậu, tôi nghĩ nhất định là vì chuyện cậu nói đấy cũng chỉ là một sự hiểu lầm. Một nụ hôn có thể có rất nhiều hàm ý, cũng như những lúc cô ấy hôn tôi vậy, trước nay tôi chưa bao giờ cần phải hỏi tại sao”.

Nét cười của Trình Tranh cứng đờ nơi khoé môi, đêm khuya nóng nực ẩm ướt tiết tháng năm, thế mà cậu cảm nhận cái lạnh đang từ từ thấm vào tận xương tuỷ. Cậu nghĩ, có lẽ mình thua thật rồi, cứ cho là chưa bao giờ chịu thừa nhận, nhưng đã nói đến nước này rồi, đối thủ cứ thế nhẹ nhàng mây gió mà bốn lạng địch nổi vạn cân, còn cậu thì đã tan tác chẳng còn quân tướng gì.

Có lẽ người bận tâm nhiều hơn sẽ vĩnh viễn là kẻ thua cuộc.

Hồi lâu cậu mới lên tiếng , giọng nói khản đặc đến nước bản thân mình cũng thấy lạ: “ Tô Vận Cầm, cậu ngốc vẫn hoàn ngốc, nhưng chọn bạn trai thì lại có chút tinh đời.”

Tô Vận Cầm nhìn cậu ta chằm chằm không nói một lời gương mặt đỏ lựng khác thường, nhưng không phải là e thẹn hay giận dữ. Hơi men của cốc bia ấy đủ khiến một người tửu lượng không mấy cao như cô cảm thấy tất thấy xung quanh đều mờ nhoà hư thực.

Ngón tay Trình Tranh gõ gõ từng nhịp trên mặt bàn, mang chút vẻ thờ ơ lảng đãng: “ Bạn trai của cậu xuất sắc như thế, chẳng trách dễ dàng được Vĩnh Khải tuyển vào? ”.

“ Vĩnh Khải? Làm sao cậu biết được? ” Tô Vận Cầm lắc lắc đầu , kể cả lúc ý thức đôi phần lơ mơ như thế này, cô vẫn nhớ rằng mình chưa bao giờ nhắc đến việc này với Trình Tranh.

“ Nói thì cũng trùng hợp ,lúc đầu chẳng phải tôi đã từng bảo với cậu đấy thôi, tôi qua đây thăm họ hàng không phải là lừa cậu đâu. Chương Vĩnh Khải là ông ngoại tôi, tập đoàn Vĩnh Khải là đặt theo tên của ông, ông ngoại sau khi qua đời, đã để lại toàn bộ sản nghiệp cho hai người con. Chị gái duy nhất của Chương Tấn Manh- người hiện đang nắm giữ tập đoàn Vĩnh Khải- chính là Chương Tấn Nhân, mẹ tôi. Mẹ cũng vì bố tôi mà phải cư trú lâu dài ở tỉnh khác, tôi cũng sinh ra ở đó , thế nên mới tình cờ gặp được Tô Vận Cầm là cậu đây. Ồ, đúng rồi, Thẩm Cư An , anh không muốn biết là ai nói về anh với tôi hay sao?’’.

Tay cậu vẫn gõ nhịp trên mép bàn, thứ âm thanh có hồi luật gõ đều đều khiến cho Tô Vận Cầm lòng dạ rối bời, lời của cậu ta từng câu từng từ rành rọt lọt vào tai, thế mà cô dường như chẳng hiểu chút nào cả, ánh mắt thần thờ vô cùng. Cô chỉ biết rằng bàn tay đang nắm lấy tay cô bỗng nhiên siết chặt hơn, trong cơn mơ màng ảo đảo, trong lòng cô cuộn lên thứ dự cảm chẳng lành, chẳng lẽ sẽ có thứ gì đó vì những việc xảy ra hôm nay mà thay đổi.

Trình Tranh nhìn thấy trong mắt Thẩm Cư An thoáng loé lên nét kinh ngạc, biết rằng những lời vừa rồi của mình không phải không có tác dụng. Trong lòng không hề cảm thấy chút vui sướng nào. Đây là một đòn phản kích tuyệt vọng trong lúc đã thua không thể lui thêm bước nào nữa, cứ cho là đã làm tổn thương đến đối thủ, đến chỗ đứng của bản thân cậu cũng chẳng thể trở lại được nữa, không cần đến Tô Vận Cầm khinh bỉ cậu, đến bản thân cậu cũng cảm thấy nhục nhã vì cái hèn hạ của chính

mình. Thế nhưng cậu không thể để tâm quá nhiều như thế được, cô ta luôn bảo cậu không có lý lẽ gì hết, giờ thì cậu cho cô ta thử nghe lý lẽ của cậu đây. Đằng nào thì cậu cũng không thể trơ mắt trông bọn họ tình ý mặn nồng còn bản thân chỉ một mình liếm láp vết thương. Thảm Cur An rất nhanh chóng lấy lại thần thái tự nhiên, anh để Tô Vận Cẩm đang nửa thức nửa ngủ tựa lên bờ vai mình, lặng lẽ nói với Trình Tranh: “ Hoá ra là vậy. Đúng là máu thịt một nhà, cậu làm tôi một lần nữa chứng kiến cái “ tự tin” riêng có trong huyết thống Chương gia nhà các người. Rất tiếc ,những cái cậu nói ở đây chẳng thay đổi được gì hết, điều duy nhất có thể khiến tôi từ bỏ Tô Vận Cẩm chỉ có thể là lựa chọn của chính cô ấy. Xin lỗi, Vận Cẩm uống nhiều rồi, tôi phải đưa cô ấy về ký túc xá ”.

Trình Tranh nhìn Tô Vận Cẩm đang yên lành nhắm mắt tựa trên người Thảm Cur An, cậu biết lựa chọn của cô sẽ chẳng thể là cậu. Đúng như Thảm Cur An vừa nói , nụ hôn tối hôm ấy chỉ là ngộ nhận của cậu mà thôi, cậu chán nản nhìn Thảm Cur An gọi tính tiền, sau đó nửa ôm nửa dìu Tô Vận Cẩm để đi về.

Lúc Tô Vận Cẩm vừa mới đứng dậy, thân người đang tựa trong lòng Thảm Cur An khẽ động dậy, dường như vô thức thốt từ miệng ra hai chữ.

Lời nói của cô không lớn, thế nhưng đủ khiến cho hai người đàn ông ngay bên cạnh cùng một lúc đờ ra như hoá đá.

“ Trình Tranh.. ”.

Sáng hôm sau, Tô Vận Cẩm thức dậy trên giường ký túc xá giữa một trận đau đầu rã rời, cô nửa ngồi trên giường, những ký ức buổi tối hôm trước cứ khi liên khi đứt tràn về trong óc cô, cô vẫn nhớ cô uống rất nhiều, hình như là Thảm Cur An đưa cô về.

Cô vừa bước xuống giường ,vừa bóp trán đi rửa mặt mũi, bạn cùng phòng Tiểu Văn cười ám muội hỏi: “ Vận Cẩm, tối qua cậu uống bao nhiêu thế? Say sưa đến mức này”.

“ Một cốc bia”.

Tiểu Văn chớp mắt, “ Một cốc bia mà cậu ra nông nổi này? Hí hí, có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu mà có anh chàng đẹp trai như thế đưa về, chẳng cần giọt rượu nào tớ cũng say bí tỉ”.

Tô Vận Cẩm cười cười, chăm chú vào rửa mặt súc miệng. Ai ngờ Tiểu Văn hứng thú tới mức từ giường mình nhồm dậy, đi ra bên cạnh thúc thúc

khụy tay vào cô, “Này, nói thật đi, anh chàng đẹp trai tối hôm qua ở đâu ra đấy?”.

“ Tối hôm qua đưa tớ về là..”

“ Cứ giả vờ mãi cũng chả giống đâu”,Tiểu Văn trách. “ Anh ta chắc không phải ở trường mình, tớ thừa biết trường mình làm sao mà sinh ra được kiểu nam sinh hay ho như thế. ”

“ Hay ho như thế nào?” Tô Vận Cẩm dứt khoát bỏ cái khăn mặt trong tay xuống.

“ Cũng khó miêu tả lắm, tóm lại là người ngợm không chê vào đâu được, khuôn mặt thì đúng kiểu tớ thích.. À, hình như chính là anh chàng mà Tiểu Lộ nói, hôm trước tự xưng là bạn trai của cậu ở dưới nhà ý. Thế rốt cuộc ai mới là ...”.

Tiếp sau đó Tiểu Văn nói những gì, Tô Vận Cẩm đã hoàn toàn không có chút ấn tượng nào nữa, cô lập bập thay quần áo, nhằm thẳng ký túc xá của Thẩm Cư An mà đi, không làm sao gạt bỏ nỗi mối hồ nghi trong lòng. Rõ ràng cô nhớ đến lúc cuối mình vẫn ngả trên vai Thẩm Cư An, anh chẳng có lý do gì để giao cô cho Trình Tranh đưa về ký túc xá cả, lẽ nào tối hôm qua có chuyện gì đó mà cô không biết?

Sau khi chạy đến ký túc xá của Thẩm Cư An, thấy bạn cùng phòng bảo anh đã ngoài, Tô Vận Cẩm chẳng nghĩ ngợi gì chạy thẳng đến thư viện. Từ trước đến nay chưa bao giờ cô nôn nóng muốn trông thấy Thẩm Cư

An như thế này, cô muốn biết tối hôm qua rốt cuộc là có chuyện gì. Quả nhiên, Tô Vận Cẩm đã tìm thấy anh ở chỗ cũ trong thư viện. Lúc cô bước đến, Thẩm Cư An đang vui đùa vào đồng sách vở, trông thấy cô cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ mỉm cười với cô như mọi khi, bảo: “ Em đến đây à, tỉnh rượu chưa, trong người có chút khó chịu chỗ nào không?”

Tô Vận Cẩm ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi thẳng thừng: “ Tối qua tại sao người đưa em về lại là cậu ta? ”.

Thẩm Cư An nhìn cô nói: “ Như thế không được hay sao?”. “ Là ý gì?”, Tô Vận Cẩm trừng mắt.

Thẩm Cư An không nói gì, nghĩ đoạn, chậm chậm sát lại bên cô, trước khi cô kịp phản ứng, anh đã hôn phớt qua môi cô, nụ hôn nhẹ nhàng tựa chồn chuồn đập nước, sau đó lại lui người ra, “ Vận Cẩm, anh phát hiện ra là từ hồi chúng mình ở bên nhau, anh chưa từng hôn em bao giờ”. Tô Vận Cẩm ít nhiều đã hiểu ra, “ Anh vẫn còn để bụng những lời cậu ta nói, lần đó em chỉ là ... ”

“ Không cần giải thích ”, Thẩm Cư An nhẹ nhàng cắt ngang lời cô. “ Anh đã nói là sẽ không vì lời lẽ nào của bất cứ ai mà từ bỏ em, huống hồ chuyện đã qua rồi cũng chẳng cần nhắc lại”.

“ Thế thì tại sao? Em không tin nguyên nhân ở chỗ cậu ta là cháu của Chương Tấn Mạnh”.

Thẩm Cư An cười cười, không trả lời câu hỏi này, chỉ bảo : “ Vận Cẩm, anh hiểu em , có một số chuyện em giấu được Trình Tranh, giấu được chính bản thân em, thế nhưng không giấu nổi anh đâu. Anh trước nay đều không nói thẳng ra, là bởi vì anh vẫn nghĩ rằng em có thể bỏ qua được , thế nhưng đến giờ anh mới phát hiện ra rằng có lẽ đây chẳng phải là chuyện dễ dàng.”

“ Đúng , cậu ta đã từng nói... Thế nhưng nếu em muốn ở bên cậu ta thì chẳng phải đợi đến tận bây giờ”, Tô Vận Cẩm khó nhọc giải thích , cô giận bản thân vụng mồm vụng miệng đến lúc quan trọng không biết phải nói năng ra sao để đối phương hiểu được lòng mình. Thẩm Cư An tỏ ra gay gắt hiếm thấy, “ Em không muốn ở bên cậu ta, là bởi vì em không yêu hay là không dám.”

“ Em không yêu cậu ta” Tô Vận Cẩm cứng cỏi đáp.

Thẩm Cư An lắc đầu. “ Thế thì em yêu anh ư? Cái em yêu chỉ là thứ mục tiêu mà em muốn đạt tới hay là con người Thẩm Cư An thực sự? ”. “ Em không hiểu anh đang nói gì”, Tô Vận Cẩm thốt lên đau xót, đã rơm rớm nước mắt.

“ Em hiểu đấy, Vận Cẩm , anh biết khi ở bên anh em cảm thấy rất dễ chịu, anh cũng như thế, là bởi vì xét ở một mức độ nào đó chúng mình giống nhau. Thế nhưng đây không phải là tình yêu, anh cũng có cái kiêu ngạo của anh chứ. ”

Tô Vận Cẩm cắn chặt môi, kìm nén, cứng cỏi không để nước mắt ứa ra, khẳng khái hỏi:

“ Nhất định là cậu ta đã nói cái gì rồi, rốt cuộc cậu ta nói gì với anh? Nói cho em ngay!”.

Thẩm Cư An lặng thinh, dường như đến đây lời đã cạn. “ Được rồi, anh không nói, em đi hỏi cậu ta”.